

18-2

1

1

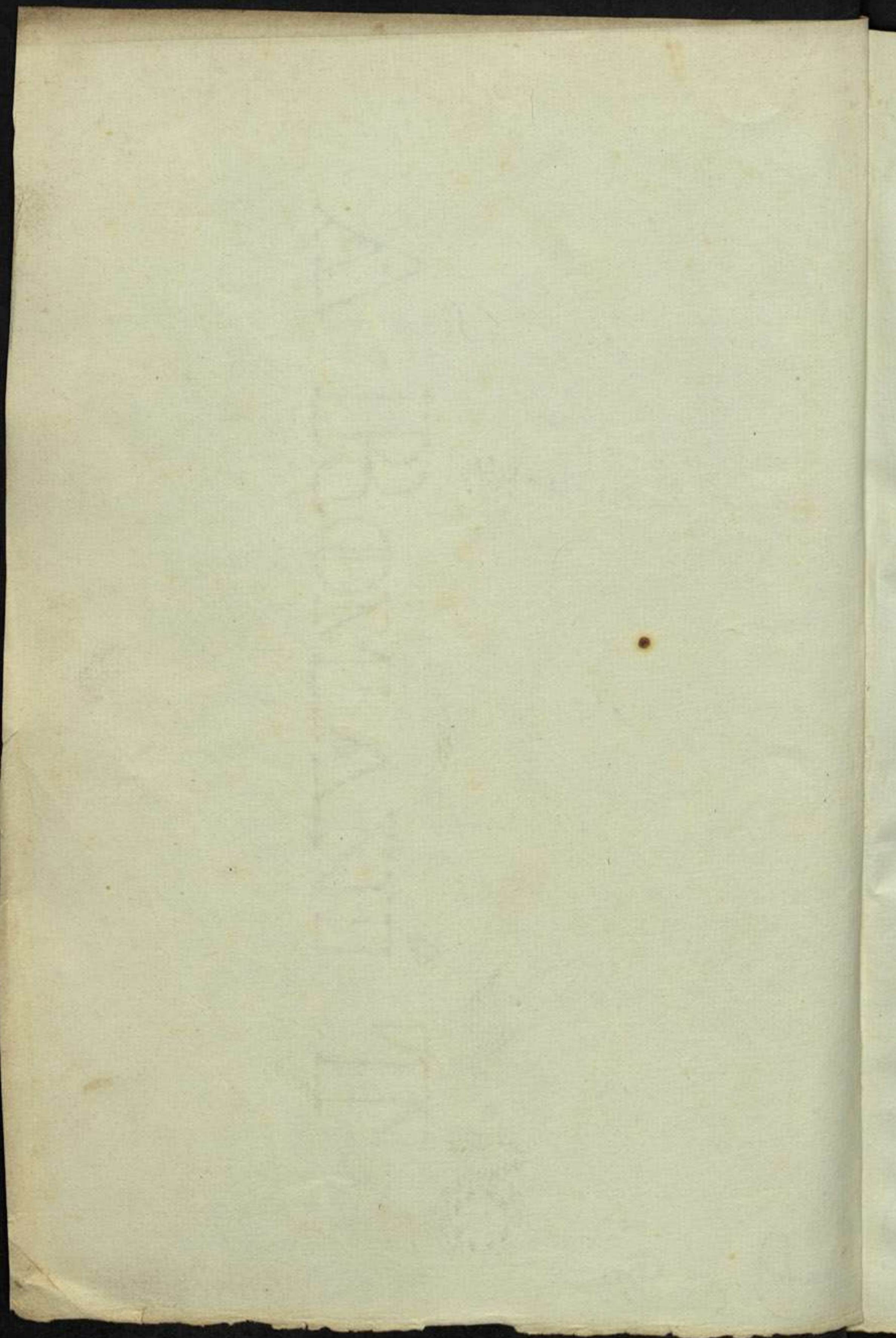
- 58 -

Aucells !

Acte unich.

1877.

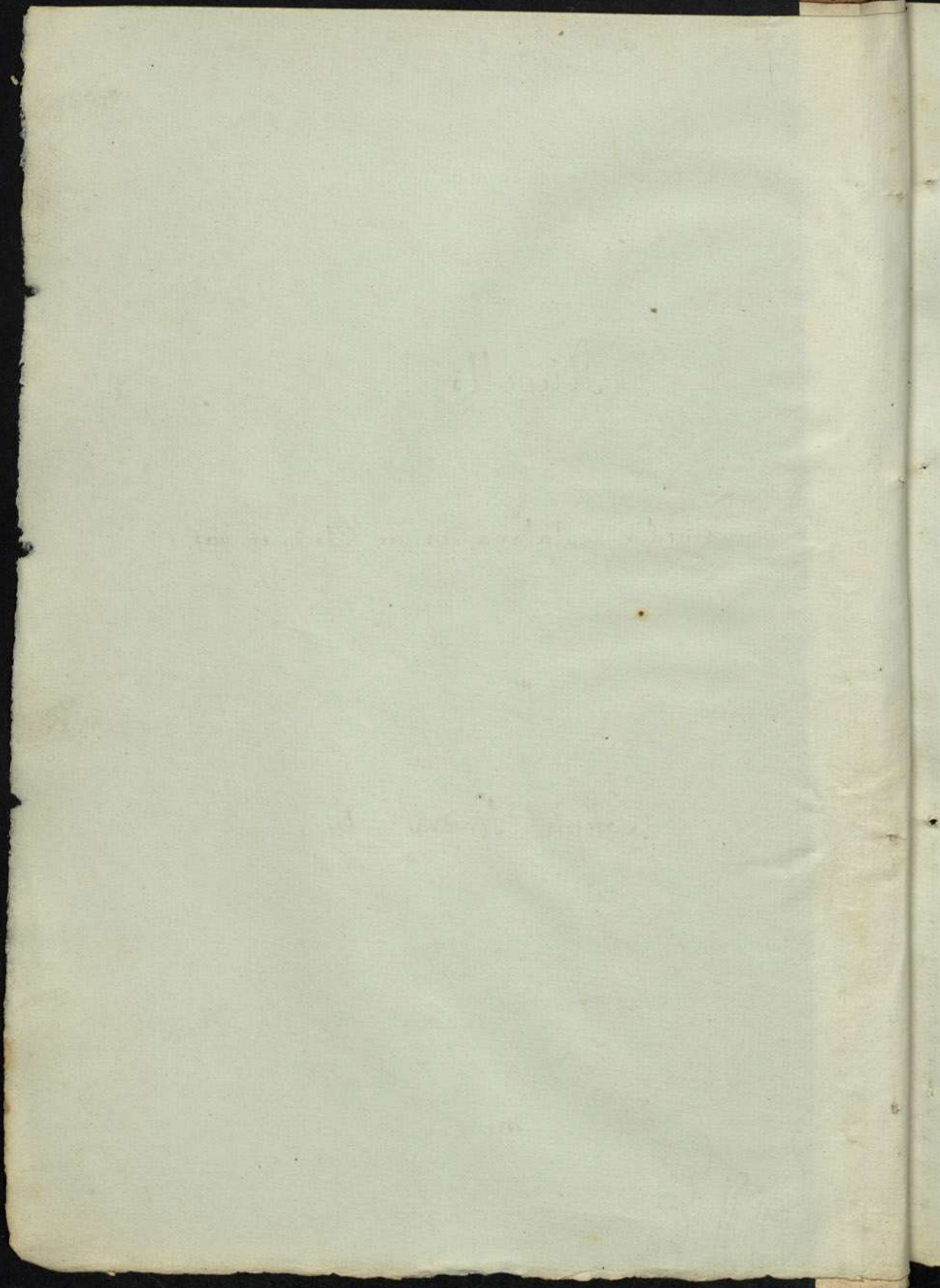
Aucells !

Comedia catalana en un acte y en vers

per

Joseph Lendra Puig.

1877.

Personas

Da Mónica.

Tecleta.

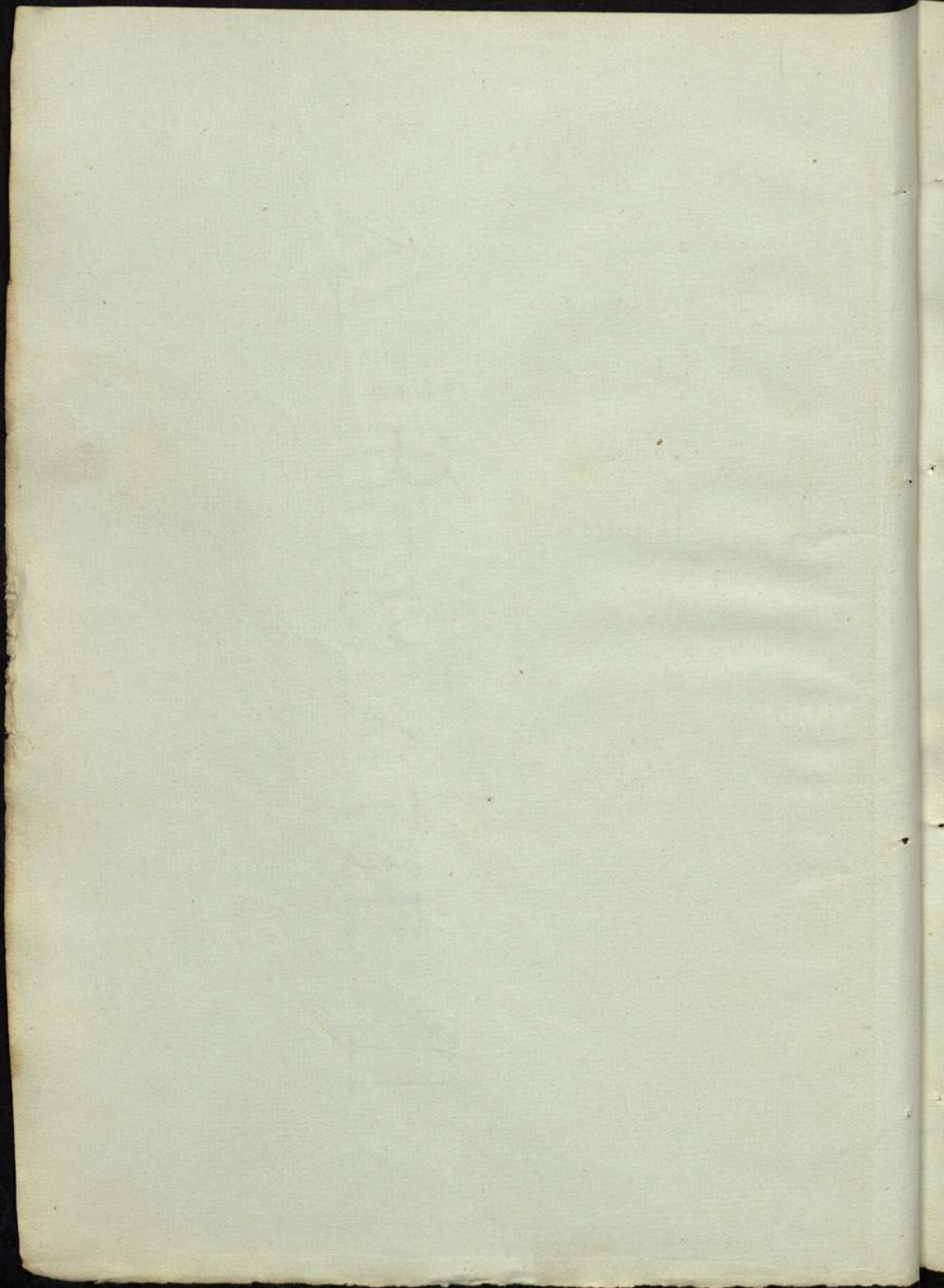
D. Joanet.

D. Ramon.

Lluiset.

Tulio.

Un roy.

F

Acte únich.

La escena representa una sala regularment amoblada. Porta al fondo y duas laterals. En la lateral dreita s'hi veurán duas gábias, una a cada costat de la porta; y en la del fondo duas mes penjadas del mateix modo.

Escena 1.

Mónica - Tecla.

(Sentadas prop d'una tauleta; tecla

cosint un vestit de nina; al efecte ne

tindra' una á la falda)

Mo. Vamós jo no puch entendre
com t'ho prens tan á la fresca.
Mirat qu'es un bon partit.

Te. Pero si no hi tinch taleya
que vol que hi fassi?

Mo. Tornemhi.

Tu' 'l qu'ets una cançonera.
Ocupada encara ab nina

y jochs que no van ni venen,
 no veus que tens divuit anys,
 que ja no ets tan petiteta
 per fe' un paper tan estrany.

Te. Pero mare...

No. Això m'altera.

Dos bons hereus ja han volat
 sols per las tevas rareias.

A l'un, perque juma ab pipa
 y té' el nas llarch, 'l desprécia;
 a l'altre, perque du ulleras
 se 'l mira ab indiferencia;
 aquell li sembla poch home,
 es apocat, es doneta;
 aquell gasta massa orgull,
 de tot té' menor modestia;

y a tots mil defectes troba,
y aixis s'esta' com un ensa.

Prou te quedaras per tia
si segueixes ab la teua.

Oh, pero lo qu'ara passa
es cuant hi habia per veurer.

Desprecia' al fill d'un marquès...
vaja noya que t'lluheixes.

Ze. No li despreciat encara.

No. Pero li donas a' entendre.

Duas cartas ja t'ha escrit

y tu no las hi contestas...

ves que vols que pensi 'l fill
dels marquesos de la Esquerda!

Ze. Com diu?

No. Bueno, de la Raja;

jo ho dich ab la meua llengua.

Te. Es que si passa el que passa,
la culpa tota no es meua;
donchs voste' ja sab que el pare
a tot hora esta' dihentme
que soch encara molt jove,
que...

No. Just; vayà unas ideas!
ton pare si que va' bé...
com que no mes s'interessa
pels aucells y las gaviotas,
qu'harta dormit crech qu'hi pensa.
La d'aqui dalt, Donya Pona,
de tu no mes ne fa' befa.
Veu qu'anem a missa solas,
't veu sempre aixis tan seria,

com si haguesses de ser monja,
y tira unas indirectas...

Com las sévas han trobat
dos partits dignes d'enveja!
la una un telegrafista

l'altre un autor de comedias,
es clar: per ella no mes
voldria qu'un bon subjecte
pretenqués la teva ma.

Al fi la meua Tecleta
no es pas un espanta-noys.

Si té uns ulls, y una boqueta...

Te. Vaja, mare! pro 'm disgusta
'l veure que sempre 'm renya
cuan d'aquet assumto parla.

No. Si altra cosa no mereixes...

7
Te. No, mare, que desde avuy
pensaré d'altra manera.

Mo. Que dius noya?

Te. Lo que sent.

Mo. Y ho dius formal?

Te. Formal.

Mo. Tecla,

'm fais felissa, 'm treus ara
de dins del cor una pena
que 'm feya estar neguitosa.

Te. Y jo també estich contenta
sols de veurerli a voste'.

Mo. Bueno, la cosa primera
ha de se' escriure a n'en Julio,
contestar a las cartas sevas.
No 't sembla be'?

Ze. To com vulgui.

No. Ves que fassis bona lletra.

Ze. Descuidi.

No. To 't dictare'.

(Alzantse.)

S'ha de posar tan alegre
al llegir la teva carta,
que vindrà mes que depressa
a' agenollarse als teus peus.

Ze. Vol dir que li farà efecte?

(Alzantse.)

No. Oh, si, si, quin dubte té?

Mes anem, no deixem perdre
gens de temps. Ay, donya Pona
prou se morirà d'enveja!

(Se'n van)

Escena 2.

Joanet.

Tres pinsans, quatre canaris,

(Com parlant al si mateix.)

vuit falsillas, sis llués,

un marlot, duas calandrias,

nou verdums, deu passarells,

rossinyols una dotzena,

vinticuatre moixonets,

cinch gafarrons, cadarneras

quinze o setze; bé, molt bé:

vaig a guarnir una aucellera

que no m'guanyara cap rey.

¶ Els aucells tinch tal carinyo

que a tot' hora penso ab ells.

Ja'm coneixen els gaviayres
del carrer de la Mercè.

A la Rambla dels Estudis
tots 'ls venedors d'aucells
cuant passo mohuen escandol
cridant a n'en Joanet.

Al saló rústich del Prado,
al concurs de Sabadell,
per tot vaig y guanyo premis,
per tot so jo dels primers.

-

M'agrada rodejar-me
de tendres aucelletes;
m'agrada de sas llengües
senti 'l bonich concert.

9
M'agrada contemplarlos,
cuidals ab interei,
y acostant mi, ab la ma
donals algun granet.
'M plau seguir la higiene
que bons sempre 'ls manté;
sovint jullejo un llibre
qu'aixó tracta molt bé,
d'un aucellista moro
que 's deya Mohamed.
Si ab tot, un jorn 'ls mata
enfermetat crudel,
m'agrada embalsamarlos,
tenils ben guardadets;
de rengla, a dins d'un globo
n'hi tinch ja vint y set.

Escena 2.

Joanet - Ramon.

Ra. Ser favors, ser humanitari,
treballar ab desinterés,
propagar tot adelanto,
si senyor, no'n sab pas greu.
Defensar fins a las bestias,
desvetllarse pel seu bé.

Ra. Gran noticia! gran noticia!

alegria D. Joanet!

Segur que vosté ho aproba.

Vaja, home, posis content.

Que no s'alegra, que fa'?

Toa. Prou, si senyor. (No l'entenche.)

Ra. Ja may mes semblarem bárbaros :
lo primer pas es aquest.

Joa. Que 's pot saber de que parla?

Ra. Ha acordat l' Ajuntament
no donar la bola als gossos.

Joa. D. Ramon! - Je, je, je, je!...

(Rient.)

Ra. Ay, ay, que riu?

Joa. No haig de riurer?

Ra. Aixó vol dir que no 'm creu.

Joa. Si, home, que 'l crech; de mana...
l'acort es lo que 'm distreu.

Ra. Obeheix a grans principis...
y m'estranya que vosté
tan amich de las bestiolas...

Joa. Distingo; amich dels aucells.

Ra. Be home, diguili hache.

Toa. Una cosa penso.

Ra. Y es...

Toa. Si a' un gos li passa pel cap
aixis com qui no fa res,
menjar-se una pantorrilla,
com s' arregla?

Ra. Uy, vostè

penxa l' més mal. La cuestio'
es qu' aixis se'ls protegeix,
y protegir als animals
es útil, es convenient.

Toa. Oh, hi ha animals y animals.

Segon, a' quins ja està bé;
mes n'hi ha d'altres...

Ra. Que vol dir?

11
Ioa. Quenohs han de menester,
perque ténen raho' clara,
coneixen...

Ra. Naturalment;
animals com vosté y jo
no que no ho necessitem.

Ioa. Gracias per la part que m' toca.

Ra. Home, si es que no m' ha entei.
Proteccio' als irracionals!..

(Cridant)

Ioa. Y bé prou que l'hi compres!—
vosté es qui ho ha embolicat.

Pero vamos, ja esta' fet;
no 'n parlem mes.

Ra. Hi ha una cosa:
també hi entran los aucells.

Veura' com després dels gossos...

Joa. A n'això si qu'hi seré;
protecció y fora! que viscan,
que viscan sempre 'ls aucells.

Ra. Neu home com ja ve' ab mi?
Demà faig un manifest
tractant aquesta cuestió.

Joa. De modo que segons veig
ara l'ocupan... las bestias?

Ra. M'ocupa tot, Don Joanet.
Vosté ja'm coneix lo genit.

Joa. Viu com ell sol, molt després...

Ra. Jo faig favors a' tothom,
jo viuch per servi' als demés.

(S. Ramon parlara' sempre ab molta vi-

veia, demostrant sempre genit actiu y

enrahonador; no estara may quiet, unas

voltas fent moviments com si 'l canvi estar-

se fiesse en un lloch, altres jugant ab la

cadena del rellotje, etc. etc.)

Lo treball no 'l necessito,

perque 'l meu capitalet

per mi sol 'm basta y sobra;

pero jo seguidament

tinch ocupadas las horas.

Aturat hi jonch lo greix;

jo haig de mourem, jo so actiu,

a mi 'm veuhen pels carrers

casi sempre, perque a casa

hi estich estonas molt breus.

Menjo ab lo barret posat,

llegeixo 'l diari dret,

dormo sols lo mei precis,
y tant istiu com ivern
aixis que despunta 'l dia
peu a terra y a passeig!
So de associacions científicas
so individuo; president
d'una societat benèfica
hi sigut qui sab lo temps.
So accionista d'un Casino
que treballa pel progrés
de la humanitat, ab termes
que dintre de molt poch temps
presentara' als ulls del mon
un grandios descobriment
que consisteix en que l'home
pugui viure bo y content

sense haver de menjar may,
lo qual serà un gran progrés.

Jocio també és d'un Circol
qu'estudia profundament
la ciència d'anar pels aires
com pugui ferho un aucell;
de modo que 'ns sigui dable
traspasar lleugerament
molt apartadas distancias,
com si fos ab tren exprés.

Autor ne soch d'un projecte
qu'actualment se discuteix
sobre milloras socials,
y'l qual per objecte té
proponer diferents medis
que 'ns podran donar elements

perque tothom sigui rich
sense cap treball de res.

En fi, diguemho d'un cop:
jo roch; la mar! de serveys.

Joa. Diantre! com s'hi acalora!

Ra. No, ca! Nol un polso?

(Ofertint.)

Joa.

Bé.

(Després de pendrer.)

Home, sab que té un aroma
deliciós?

Ra.

Directament

me'l faig venir de la Habana.

Joa.

Oh! de Cuba! de aquell cel
ahont s'hi cria 'l colibrí,
lo mes bonich dels aucells!

14

Sols per ço li tinch amor.

Ra.

(Mirant lo rellotje.)

Sopla! ja han tocat las deu

y jo tan tranquil aqui!

D. Joanet, fujo corrent;

m'esperan en un verbal

ja ja' estona.

Joa.

Que potser

ja' de testimoni?

Ra.

No;

Jaig d'home bo.

Joa.

Ta comprench;

algun favor.

Ra.

Si senyor;

jo sempre favors, ja ho veu.

(Se'n va.)

Escena 4.

Joanet.

Malviatje ! ara que hi penso ;

oy, m'habia ben distret.

Cà, si enrahonant un home...

aquet pobre animalet

(Dirigithe a una gabiá)

no te' canya per saltar

y es ben segur que pateix.

Vejam, doncas, d'arreglarli.

(Despenja la gabiá posantla a' sobre

d'una cadira y després de palparne

las butxacas diu)

Ara no se' que m'hi fet

de la canya que portava;
vatúa listo!... Ah, aquí es.

(Treu lo que indica y ab un cortaplumas

fa com qui va tallant.)

Com que tot m'ho vull fer jo
resulta qu'a sobre me'u
sempre hi porto mil objectes
destinats a me 'ls aucells.

Pobres bestiolas! rabia

si me las toca algun llech.

Método! higiene! Cuidado!

Ho diu 'l gran Mohamed.

Escena 5.

Joanet - Mónica - Tecla.

No. (Desde la porta ab una carta i
la ma.)

M'arribaré hasta 'l correu.

Te. (També desde la porta.)

Pro si hi podia haber anat
la minyona.

No. Ca', no, no,
son cosas interesantes
que 'es bo qu'un mateix las fassi.

Te. Com li sembli.

Joa. Que te'n vais

Mònica?

No. Me'n vaig; perquè?

Joa. Oy que ve be'; 'm portaràs
cuatre quartos d'escayola,
qu'ahir la vaig acabar.

No. Bo, ja hi som, sempre 'ls aucells
tens ficats a dintre 'l cap.

De tu no 'n podrem sortir.

Joa. Y be dona, que hi faràs,

cada home te 'ls seus gustos,

y segons diu un refrà

de gustos no hi ha re escrit.

No. Això sí qu'és ben veritat.

Bueno, vamos, portarem

la escayola.

Joa. Ah, y de pas

entra en una llibreria

y compram aquell tractat

de La cria de canaris

qu'anuncia 'l Drusi.

No. Ay!

que 'm vols fer anar carregada!
tu no acabaries may.

Los teus mats de caps y 'ls meus
Joanet, no se semblan pas.

Ioa. Perque ho dius?

Mo. Perque ara surto...

Ioa. Perquei? digas aviat.

Qu'ha passat alguna cosa?

Qu'hi ha alguna novetat?

Que poté alguna desgracia?...

Mo. No, no, res d'aixó: me 'n vaig

a tirar una carta, enténs?

La noya té divuit anys,

y com que tu ets tan tranquil...

Ioa. Vamos, sí, quedo enterat.

No sé encara que vols dir.

No. No vull que la d'aquí dalt
posi greix; no ho vull.

17

Joa. Casori!

Cuestió de casori?

No. És clar.

Joa. Mònica, vas molt depressa,
y això son coras molt grans.

No. De, si, la cansó de sempre.

Joa. Mònica, tu tens mal plan,
Mònica, tu no 'm vols creurex,
Mònica...

(Alçant la veu)

No. Si es en va'
que diguis; estich resolta:
penso aixís y s'ha acabat.

(De 'n vai)

Escena 6.

Joanet - Tecla.

Joa. Ay, ay, quins juevos tenim!..

Noya, ta mare es fatal.

Ta deu ser cuertio' d'en Julio
tot aquest traifech.

Te. Cabal.

(Tecla s'haura' amentat al costat de la

taula ahont hi ha la nina, figurant

que segueix lo que feya al comensar

(l'acció)

Joa. Si, no ho dich... aquellas cartas...

Noya, no te'l creguis, pas...

mirat qu'en Julio, es en Julio.

Te. Vol dir?

Joa. Dé, ja veurás,

jo m'entenç y ballo sol.

En Julio! vaya un pegat!

un figuri dit y fet,

un tipo dels mes estranys,

que de tant que va a la moda
casi sembla que no hi va.

Te. Lo qu'es jo no hi simpatiso
pro la mare s'ha empenyat...

Joa. Es un tonto presumit;

ey! y això t'ho puch probar.

Com tu no'l coneixes gayre
ignoras alguns detalls...

veurás com ab quatre mots

te'l vaig a deixar pintat.

Cuant a' un s'acosta, ofén
de tantas olors que fa:
gasta merch com las senyoras;
pomadas y olis pel cap
no mes n'ua de deu clames,
calcula si'n va' d'untat.
També' fa' corre 'l cold-cream
perque diu que mata 'ls grans,
y per rentarse la cara
consum un sabó especial,
dugas menas de vinagres
y uns polvos, que tot plegat
diuhen que fa' torna' 'l cútis
fi y llustrosi com un cristall.
'l posa goma al bigot;
'l barret fóra pecat

19
no portarlo a la garje
sobre 'ls ulls ben inclinat,
perque això diu que fa' trueno.

Te' 'ls capritxos mes estranyos;

per fumar, gasta una pipa
ab un mico al cap devall,

y du un Cupido ab la fletxa
a ne 'ls gemelos pintat.

May deixa 'ls guants, ni cuan menja:

jo crech qu'hasta dorm ab guants.

Pels carrers, cuant era moda,

feya 'l ximple ab un crich-crach:

com que 'l xicot es graciós...

A las festas, ja se sab,

cap a San Jaume a fer rengla

devant de la porta gran,

per mor de veure las noyas
qu'á missa de dotze van.

A l'istiu porta sabatas

escotadas, ab un llás,

y mitjas ab ratllas blavas

perque fassi mes llampant.

Per teni 'l cos mei bufó

porta cotilla tot l'any;

ves si n'hi ha un tip, fins cotilla:

y vaja, per acabar,

sembla un home fet de sucre

y á mi m'agradan de carn.

E'hi dit que te 'l pintaria

y donchs ja te l'hi pintat,

enterada dels seus mérits

vegas si t'hi pots salvar.

Te. Casi bé' m' ja riurer.

Joa. Si?

donchs son coras de plorar;
ves, embolicathi.

Te. Jo?

no, no, pare, Deu me 'n quart;
maria 'l retrato 'm distreu.
Prime' anire' a' vestir sans.

Joa. Per ara ves vestint ninas
ja que veig qu'hi estai jugant.
Te. Oh, bé', no, per ço no hi jugo.

Aquesta es per regalar...

Joa. Vaja, no fassis la dona
y confessa la veritat.

Te. Bé', si, 'ls jochs de criatura
may han deixat d'agradarm.

Joa. És clar, dona, és clar, si això
és cosa molt natural.

Mirat, jo 'm recordo qu'era
molt grandassot, y ab afany
encara jugaba a balai,
a l'estra y a fe' ls soldats.
Y la mare sempre 'm deya:
per ço no 't renyaré may:

tant de bo que durés sempre
la alegria dels quinze anys.

To també 't dich lo mateix;

ja venen, ja 'ls mals de cap,

massa qu'un mateix se 'ls busca.

Te. Y ara, miri que li cau...

(Nient.)

tot ho ha sembrat de llavors.

Joa. Malviatje! y es veritat.

(Mirant per terra.)

Bé, res, la llavor de canem
que aquest demati he comprat.
M'ompló sempre las butxacas
y luego se'hi fan forats.

(Preu dos o tres paperinas y las va deixant

sobre la taula)

Escena 7.

Dits. Lluïset.

Llu. (Dent la porta.)

Ringan bon dia. 'S permet
passa' endavant?

Fe. Hola Lluï!

Joa. Entri, entri, te' permis;
voste' es de casa, Lluiset.

Llu. Mil gracias.

(Entrant.)

Joa. No hi ha de que, M.
Som vehins, y be' s' pot dir
qu' es de casa, a' un vehi
tan simpatic'h com voste'.

Llu. M' honra molt, D. Joanet...

Joa. Dich lo que sento y res mes.

Llu. Vinch a' portarli... papers.

(Trayentem.)

Joa. Algun treball nou qu' ha fet,
ho endevino?

Llu. Si senyori,
es aquella poesia

22
que 'm va encarregar pel dia
que obrirà la exposició.

[Joanet pren los papers. Durant lo

dialech llúiset dirigira diferents cops la

mirada vers Tecleta mostrant cert interès

ella també mostrava posar molta aten-

ció quant ell parla mirantlo fírmament

mes d'una volta.]

Joa. Home, m'alegra en veritat
que me la porti ja llesta,
donchi vull celebrar la festa
mes prompte de lo tractat.
Y a fe serà cosa bona...

may s'ho arribaria a creurev;
vull fer que la vingui a veurev
lo millor de Barcelona.

Llu. Bravo! si pot lograr aixó
cregui que 'm serà molt grat.

Joa. Tinch ja puesto demanant
per aucellistas de pró.

Y en quant a mi, ja veurá
si 'm lluheixo; tinch pensat
presenta una varietat
d'aucells de lo que no hi há.

Suposo que la poesia
deu se' allo que se'n diu peisa.

Llu. Li escrita bastant depressa
y no se' si...

Joa. ... Torteria!

Voste' es poeta inspirat
qu' escriu sempre ab molt calor.

Llu. Crech que 'm fa massa favor,

soch sols un aficionat.

Joa. Si qu'és modest de debó,
 pero vosté té talent;
 mes d'un cop y mes de cent
 ho habem dit la tecla y jo.
 Oy noya?

Te. Si qu'ho habem dit:
 m'agrada 'l que vosté escriu.

(A Lluís.)

Llu. (Si fos cert lo qu'ella diu!)
 Jo 'ls quedo molt agrahit.

Joa. Ah, que no ho sab? Finch pensat
 pel dia que obriré
 la exposició, doná un the
 y un concert: es atinat?

Llu. Segü qu'és nou alicient

per llamar més l'atenció,
y a' aquest pas la exposició
serà un aconteixement.

Ja diu bé un diari local
cuant avuy ho ja consta.

Joa. Un diari ho porta ja?

(Molt sorpres.)

Lluiset, que ho diu formal?

Llu. (Ay ay, que no esta' enterat?

Si 'm creya que ja ho sabia...

Joa. Ca haig de saber!

Llu. Ja li hauria

set llegir aixis que hi entrat.

Llu. Dirigeixi aqui la vista.

(Donli un diari)

Joa. Que miro! si, té rahó...

(Llegint.)

"D. Juan Canas y Jaló
distinguido pajarista..."

Deu meu, ja no puch seguir,
la emoció que sento es gran;
es molta la honra que m' fan
posant lo meu nom aquí.

Llu. Continui.

Joa. Desseguida.

"Abrira', segun parece,
un concurso que merece
tenga galante acogida.
Consiste en la exhibición,
en grupos clasificados,
de pájaros, tan variados
que han de llamar la atención.

Jera' un acontecimiento
la exposicion que anunciamos,
y un aplauso dedicamos
al autor del pensamiento."

Llu. Que li sembla, es lo qu'hi dit?

Joa. Lluiset, jo estich atontat;
aquet sueldo m'ha afectat.
Vaya, que no ho has sentit?

Ze. Vaya, sense perdre un mot.
Veurers elogiat aixis
es molt honor.

Joa. Crech precis
dona' de gracias un vot.
Anire' a troba' al autor
del sueldo y vull demostrarli
lo agrahit qu'haig de quedarli

per tan grandissim favor.
 Pero, qui l'haura enterat
 de lo que jo penso fer?
 aixó m'estranya.

Llu.

Potser

algun amich invitat.

(Si sapigués que soch jo!)

Joa. Densa' que 'l suelto hi llegit
 que sento que tinch mes pit
 per obrir la exposició.

Non alé l'esperit cobra:
 jo redoblare' ls afany,
 perque 'ls propis y 'ls estrany
 s'admirin de la meva obra.

Ta dintre 'l cor s'alimenta
 noble orgull que sempre creix;

coneix ara 'l que influeix
veurers en lletres de impremta.

Llu. Sobre tot, la emulació
que dona el gran, D. Joanet.

Joa. Vaig a arreglar-me un xiquet
y corro a la redacció.

Vosté Lluiset vindrà ab mi
si no hi troba inconvenient.

Llu. Vindré molt gustós.

Joa. Corrent;

aluego torno a se' aquí.

(Se'n va.)

Escena 8.

Lluiset. Fecla. després Joanet.

Llu.

(Rápido.)

(Aquest home 'm compromet
deixantme aquí ab la Tecleta:
n'estich prendat y no goso
a dirli ab tota franquesa.
Sento que 'l cor fa' trip-trap
sempre qu'entrahono ab ella,
y per ço no hi ha remey,
me'n dono vergonya sempre.)

Te. Sab que penso Lluïset?

Llu. Digui Tecleta, que pensa?

Te. Que vosté no deu se' estrany
a la gacetilla aqueixa

que parla dels plans del pare.

Llu. Y ab que 's funda? (Perdo l'esma
cuant la miro tan hermosa.)

Ze. Jo dich no mes que m'ho sembla,
diguim si vaig acertada.

Llu. Ja que en saberho s'empenya
dech respondrerli que si.

Es a' di jo no li feta
pro hi sigut qui l'ha inspirada.

Ze. Voste 'ns porta molt afecte
y ho demostra a totas horas.

Llu. Es que d'aquesta manera
no faig mes que correspondrer
al que vostés me profenan.

Lo seu pare, en especial,
es molt lo que s'interessa
per mi, Teclèta, per mi,
que no soch mes qu'un poeta
ple d'ilusions; y es tan proch

a n'el mon esser poeta!

Ze. Y tant bonich qu'es lo vers!
Creuria que a ne mi 'm sembla
qu'es molt dificil fer versos?

Llu. Si s'ajustan a las reglas
no hi ha pas dupte qu'ho es.

Ze. M'agradaria saberne.

Llu. Aixó ab la afició s'apren
y ab un xich de paciència.

~~Ze.~~ Crech que n'han de tenir molta.

Ze. Vol explicarm com s'ho arreglan?

Llu. Perque no?... Suposis qu'ara
vol ferne: pensat lo tema,
esculleix la forma d'ells,

si han de ser fet: ab cuartetas,
ab octavas, ab quintillas,

en fi, de las mil maneras
que ls llibres li han ensenyat.

Escullit aixó, comensan
las silabas a jugar;
treballa la inteligencia
buscant consonants, y 'n troba,
no hi ha dupte, si 'l poeta
sent dins del cor lo que diu;
si al interior porta impresa
la idea que esplanar vol.

Suposem que l'escrit versa
sobre amor. Vol que l'expressi
qui no té l'ànima inquieta
per aqueix dols sentiment?
No pot ser, de cap manera:

podrà dirne alguna cosa
 pro molt poch. Passa a la inversa
 si 'l poeta estima forsa:

llavors, que 'n posi de lletres!

que 'n diu de coses boniques!

que n'hi acudeixen d'idees!

Es mes, en tot lo que escriu

se li veu una taleya

a barrejarhi l'amor.

Siga 'l que vulgui l'objecte

que dongui vida a son cant,

se li coneix a la llegua

que esta enamorat: com no,

si l'amor té mil bellesas

que sedueixen y arrastran?

com no, si molts son poetas

unicament perquè estiman?

Ze. Ab això donchs dona a' entendre
que vostè' està enamorat:..

perquè tinch notat que sempre
porta paraulas d'amor
a' ne 'ls seus versos.

Llu. Tecleta!

vostè' m diu ara una cosa...

Ze. Si es veritat la conseqüencia
qu'ha sentat, ha de se' aixís.

Llu. Oh sí, sí, es molt verdadera.

(Vaja que si no aprofito

una ocasió com aquesta

seré més tonto que 'ls tontos.)

Vaig a' dirli clar.)

Ze. Ab que pensa?

veig que queda tot parat.

llu. No no, no es res, Donchs li deya...

Te. Deyam si voste' estimaba...
sab?

llu. Just, això mateix deyam.

Si, estimo; ¿perquè negarho?

estimo molt, tant, que'm sembla
que sols l'amor me fa viurer.

To baix la seva influencia,

escrich versos y mes versos,

desarrollo mil ideas,

'm crech capaç de grans cosas,

rumio moltes empresas,

tinch ilusions molt bonicas,

sento, en fi, una ditxa inmensa.

Te. felis voste' qu'aixi estima!

y 'l corresponen?

Llu.

Tecleta,

no ho sé, mes penso que no.

És una passió secreta...

Te. Qu'ella, la noya, la ignora...

vol di aixó?

Llu.

Si, vull di qu'ella

no 'n sab res, pro ab la mirada,

ab la expressió, pot comprendre

la estimació que li porto,

y potse 'm guardi un afecte

dins son cor; mes si es aixís,

'ns falta a' tots dos franquesa

per dirnos ho clar.

Te.

Suposo

que deu se hermosa la nena.

Llu. Oh, si ho es! per mi es un àngel;

tanta es la seva innocència
 i tals son las sevas gracias.

Fe. Dirai que soch poch discreta
 si li pregunto 'l seu nom...

Llu. (Ara es lo cop fort.) Se sembla
 molt a' ne 'l seu.

Fe. Me'n alegro;

y es...

Llu. Vull veure si l'acerta;
 pensi un rato.

Fe. Potse 's diu...

Marieta, o' Antonieta,
 o'... qui sab, tants noms hi ha...

Llu. L'acertara' si be' ho pensa.

Fe. Si que rumie's un any

no hi cauria, n'ei'tich certa.

Joa.

(Dortint tot mudat.)

Donchs cuant vulgui, lluiset.

Llu. Ah, ja vaig!

Ze.

'L nom...

Llu.

(A mitja veu.)

Tecleta!

Joa.

(A lluis.)

No m'ho puch treurer del cap
per mei que faig; ho vol creurer?

Llu. Ho crech molt bé.

Ze.

(No m'explico

perque sento 'l cor alegre.)

Llu. (Crech que m'ha compres.)

Joa.

Ah, noya,

ves qu'estiguis molt atenta

per si sentís canta' al canari ;
vull sapiguer si s'alegra
ab lo remey que li he fet.

- En marxa ?

(A Lluís)

Llu.

A las ordres sevas.

(Avant de passar la porta se deturan
com dubtán qui ha de passar primer.)

Joa.

Passi...

Llu.

Nosté...

Joa.

Passare ;

Entre 'ls dos ja hi ha franquera.

(Se'n van)

Escena 9.

Tecla.

-
No ho dubto, prou cla ha parlat;

soch jo qui li inspira amor:

m'ho estava dient 'l cor

y veig que no s'ha enganyat.

No, no, 'l cor jamay s'enganya:

Teclata! Teclata! ha dit;

pro, perquè sento aquí al pit

una emoció tan estranya?

Serà que l'estimaré?

Serà que m'té enamorada

en Lluïset? Cada vegada

ho vaig creyent ab mes fé.

Què es amor? Jo tinc entes

que l'amor es... simpatia,

goig, esperança, alegria,

afició, desinterés,
 un desitj gran que abriguem
 de veure a una persona,
 de sentir-la cuant enrahonem,
 de contar-li 'l que pensem.

Y si es això l'amor,

jo estimo a n'en Lluís, si ;
 si cada cop que ve aquí
 se m'alegra tot lo cor !..

Ay, la mare te' rahó ;
 só molt inocenta encara ;
 no haber conegut fins ara
 que sentia eixa passió !-

Eicena lo.

Tecla - Ramon - Mónica.

Ra.

(Entrant tot acalorat com si seguis

una conversa ab Menica)

Ca, senyora, no li dich?

si l'escandol que s'ha armat
es per llogarhi cadiras...

si cuant voste m'ha trobat
la cosa ja no era res...

Estich que no puch bufar!

Mo. Soseguis home, soseguis!

Ra. Oh, y poguerme sosegar?
miris que 'l cas te' bennols!

Te. D. Ramon, que li ha passat?

Ra. Que vol que 'm passi? 'l de sempre;
lo ser favors me perdra.

Te. Espliquis que ja 'm te' ab ansia.

Mo. (Ay Deu meu y qu'es perat!
 sembla 'l senyor belluguins.)

Ra. Sortia jo d'un verbial,
 y me'n hi anat tot tranquil
 a' da' un torn per la ciutat.

Era a' la Rambla del Centro
 cuant, res, per casualitat,
 m'hi adonat d'una senyora
 ben posada, ab 'ls seus guants,
 'l seu gorro, 'l seu gran monyo
 y 'l vestit molt enflocat.

Ella anaba devant meu,
 jo baixo 'ls ulls tot plegat
 y observo a n'el seu vestit
 un descuit que li fa mal.
 - Senyora, que porta un frare,

esclamo jo, mentrestant
qu'ab lo basto procuraba
aquella falta emmenar.
Pero res, estava escrit:
la senyora s'ha enfadat,
ha començat a insultarme
dientme mal educat,
indecent, desvergonyit,
en fi, vamos, disbarats.
Aixi estabam, cuant un jove
qu'anaba a ne'l seu costat,
sens dupte per ferse veurer,
també ha volgut pendrehi part.
Portaba basto com jo,
s'ha atrevit, m'ha amenassat,
y al moment hi habem sigut:

pego bastonada, y pas!

'l barret com una coca;

la sort qu'era barret alt,

sino 'l cap prou li partia.

Ara ve' lo mes salat.

La gent s'atura, fa' rotllo,

s'arma una greca infernal,

'ls uns cridan: agafeulos!

altres diuen: li ha fet mal!

altres xiulan, altres riuen;

la senyora té un desmay.

Sento que pel bras m'agasan,

trobo que m'han desarmat,

arriba un xicot corrent

y luego un municipal

que 'ns diu que l'hem de seguir.

Ja som a ca la ciutat:

'ns preguntan, conto 'l fet,
tothom riu quant hi he acabat.

'L jove 's fa reconeixer;
troban que no té cap mal;

- 'm registran també a mi;
descubreixen sota 'l bras
un estrep a la levita,
res mes de particular.

'ls hi ensenyo una targeta,
'ls dich qui soch y 'n fan cas;

'ns deixan aná al moment.

Primer surto jo al devant;
uns cuants xicots que s'esperan
comencan a esbalotar;

va caure! cridan, va caure!

y en efecte, pel meu mal,
 cego com anaba, topó
 y jaig caure a un capellá.
 Nova gatrava, nous crits,
 jo camino mei que may;
 desesperat, ple de ràbia,
 busco carrers extravuiats,
 per si trobo a la senyora,

(Per Mónica)

vinch corrent fins aquí dalt,
 respiro perquè m veig lliure
 y velshiaquí tot lo cas.

Te. Si que amigo es cas de viurer
 a pensar de tot.

Mo. Oy tal;
 cregui que sí.

Ra. Ay senyoras!

es un cas com un cabàs.

Pero lo que jo mes sento

es que 'l diari 'l portara.

Ze. Vol dir? ca', no val la pena.

Ra. Si senyora, ja ho veurá;

aquestos gacetillersos

tot ho posan.

Mo. (Jo 'm desfaig!

es capàs d'estarse aquí

tres horas enrahonant...)

Ra. M'acut una bona idea.

Pensio que molt mes valdrá

que jo mateix fassi públich

punt per punt lo qu'ha passat.

Vaig a' posar un remittit.

Mo. Si, si, es lo mes acertat.

(Tot mentres se'n vagi luego.)

Ra. Ja que so' aqui, tan se val
que'm prestin ploma y tintè
y estich llest molt aviat.

(Treu un llibre de memorias)

Veura' l'publich com m'explico.

Mo. Miri, alla' dins trobarà
tot lo necessari.

Ra. Bravo!

donchs, alla' dintre me'n vaig.

Escena II.

Monica - Tecla.

Mo. Noya, escolta, ja estem solas,

ja t'ho puch dir tot.

Ze. Que hi ha'?

Mo. No crech pas qu'ho endevinessis.

Una gran casualitat.

Ze. Si?

Mo. Hi trobat a' ne'n Julio;

pero lo qu'es mes estrany,
hem enrahonat.

Ze. De serio?

Mo. Si sembla providencial;

may s'hi habia atrevit
y avuy, te'...

Ze. Pro com ha estat?

Mo. Molt senzill: cuant jo hi entraba
ell sortia del estanch;

'ns hem trobat frente a' frente,

'ns donem el Deu la quart
 y'm pregunta si estem bons,
 si la pubilleta... Na,
 quatre tonterias. Jo,

es clar que li he contestat,

y vetaqui la conuersa
 armada.

Te. Pro no li ha dat
 la carta...

No. A la ma la duya,
 y jo qu'hi pensat, tan se val!
 donemli ja que ve' aixís;
 li entrego y al instant
 coneix que 'l' sobre es fet teu,
 'ns mirem, y es natural,
 sonriu demanantme la honra

de venins a' visitar ;

li dich que t' porta oberta

y 'm respon qu' auuy vindrà.

Ze. Donchs la cosa va de pressa?

No. Oh, es que 't porta un amor gran!

Ze. Vol dir?

(Fredament.)

No. Hasta no 'm sab greu,
haber fet de carté.

Ze. Y tal.

No.

(Acoitantis y com gran cosa)

Vaja, que ja téns promés,
ja pots dirho ben cridant.

Ara cuan trobi a una amiga
que tingui una filla gran,
ja no haure' d' avergonyirme

cuant me preguntis: Que tal?

que no festeja la seva,

que encara no 's vol casar?

Desde avuy ja podre dir

alló que m'estufa tant:

- Sab aquell vano que porta?

'L promés li ha regalat.

- Aquella agulla de pit,

aquell rellotje d'or, sab?

son regals del promés

que es un jove molt brillant

que per ella 's moriria. -

Y t portará a passejar,

y seguirás diversions,

y aqueixas del pis de dalt

's mossegaran 'ls punys

y de rabia 's feriran.

Te. (No se' de quin modo dirli
lo d'en Lluís.)

Mo. Per si acás

en Julio 'ns sorprendeués luego,

posem un xich endressat

tot aixó. Mirat, ajudam

que treurem d'aquí 'l devant

aquestas gábias. Deu meu,

y quin home mes perat!

Hasta gábias á la sala...

¶ Si ve' algu' ves que dirá!

(Al dir los ultims versos haurá anat

despenjant duas de las gábias que hi ha

en escena y al arribar aquí las fica á

dintre tornant á sortir al moment.)

Ze. (Encara no m'hi atreveixo,
 mei jo t'inch de demostrar
 que 'n Julio no 'm simpatia.)

Mo. Vaja, Tecleta, que fas?
 sembla qu'estàs aturada.
 Despenja aquelles d'allà

(Per las del fons)

que a' n'aquí també hi fan noia.

A la sala no'n vull cap.

Ze. Miris que cuant vindrà 'l pare
 mourà una sacramental.

Mo. Ca ha de moure, ca ha de moure!
 Si cuant lo motiu sabrà
 estarà mei tóu!

Ze. (Jo ho crech!

Oh y avuy que l'han poiat

en lletres de motllo...)

(Porta las gabias a dintre sortint de

seguida.)

Mo.

Bueno ;

ja hem tret las gabiotas. Ah!

treume també aquella nina ;

no vull mes ninas, ja ho sabs.

Vull que semblis una dona.

Ze. Pero si ja ho vull semblar.

(Treu la nina que hi havia a la taula

J'cantha al calaix.)

Mo. Bueno, això es lo qu'has de fer.

Cuant jo tenia setz anys

sey a també igual que tu ;

pro sempre m'hi recordat

qu'un dia l'avi va dirme :

- Per ninas ja es massa gran;
 t'haurém de busca' un ninot
 que mei te l'estimarás. -
 'L ninot va se' ton pare.

y si franca haig de parlar
 l'avi tenia rahó:
 quant jo 'l vega tant galan,
 tan curro, tan joveret,
 de mi tan enamorat,
 me l'haguera menjat a' festa.

te. Té unas cosas!

(Nient.)

No. La veritat;
 ja sabí que m'agrada dir-la.

Tu. (Dintre.)

Passaré donchs endevant.

Mo. Que sento! la veu de 'n Julio!
ves si ha vingut aviat...

Ze. (Si al menos fos aquí 'l pare...)

Escena 12.

Ditas. Julio. Després Ramon.

Ju. Senyoras que Deu las quart.

(En la porta.)

Mo. ? Hola, marquès...

Ze. |

Ju. (Drava cosa

si no fos marquès tronat.)

Mo. Passi endavant.

Ju.

(Entrant.)

Ab molt gust.

Tinch l'honor de presentarm
a ferlos una visita...

Mo. ? Gracias.

Te. !

Mo. (Que ben educat!)

Cubreixis.

Ju. De cap manera.

Mo. Segui.

Ju. Dispensim avans.

(De cop fara' mes efecte.)

Te. (No va' poch empolaynat.)

Ju. (Corrent vers a' Tecla)

Permetim Tecleta.

qu'al parla' ab voite'

de sobte li expressi

lo que mon cor sent.

La veig cara a cara,
li sento la veu;

no estranyi Tecleta,
qu'estigui content.

Jo sento aquí dintre

(Jenyala 'l cor)

jurio's esbatech;
coneix que la estimo,

Tecleta, ho coneix.

Aqueixa boqueta,

aqueixos ulls,

aqueix cabell negre,

aqueix no se' que,

m'encantan, m'encisan,

'm ténen ja fet

esclau de sas gracies,

humil súbdit seü.

Jo estimo ab mes jorra,

jo estimo ab mes fe,

que no s'estimaban

aquells de Teruel.

De Xactas y Atala

la historia, no es res,

perque jo, Tecleta,

estimo mes que ells.

A totas las horas

jo penso ab vostê,

reprojo jo no'n trobo

si no cuant la veig.

No menjo, no dormo,

las carns vaig perdent,

si aixó continua

crech que 'm moriré.

Jo espero teclata,
que 'm digui també
que 'm porta carinyo,
que 'm vol d'allo més.

Jo espero sentirne
d'aqueixo, llabiets
un dol, jo t'estimo!

seré sempre fiel!

Hermosa teclata,
preciós angelet,
coloma ignocenta,
reina del cor meu,

(agonollantse)

aquí 'm te sumis,
postrat aquí 'm te;

responguim Teclata,
responguim per Deu!

Te. ('M veig ab apuros!')

Ju. (Crech que ho he fet be!)

Te. Respondré, qui ho dupta,
mes ans li diré
que vull que s'aixequi,
que 'l vull veurer dret.

(Julio s'aixeca.)

Jo estich agrahida
al carinyo seu;
passio tan grandiosa,
amor tan inmen
es digne d'un héroe,
ho pot creurer be!

Ju. Ah, cuanta bondat!

Fe. (Deu molt a' galet.)

M'ha dit tantas cosas,

Julio, qu'ara 'm veig

confora, cortada;

dispensim si es fret

lo que jo li digui.

Ju. Aixó be' 's compren.

Fe. (Voldria plantarlo.)

Ju. (Al si se rendeix,

Las conquisto a totas

ab un santiament.)

Mo. Fecleta, que fais?

(Ap. a' Fecl.)

Fe. Donchs deya... no sé...

Ju. Voste' está afectada.

Fe. Ho estich.

(J. Julio.)

No ho estranyí, es molta
 la emocio' que sent;
 la Tecleta es jove,
 y l'amor mateix...

Tu. Oh, sí, me'n faig càrrech,
 Es mes elocuent

per mi, aqueix silenci
 que tot cuant digues.

Per ço desde avuy
 sere' aymant fidel

entrant de la casa

ahont tan bé se'm reb.

Te. Salvo la avinentia
 del pare.

Tu.

S'entén.

Mo.

Si, porque la méua
ja sab que la tē
ab tal de que vingui
ab bon fi, com crech.

Tu.

Vol callar, senyora?

(Ay, si sapigués

que 'n tinch deu o' dotre...)

(A Feclta.)

Y 'l seu pare ahont es?

ja 'm friso, Feclta,

diguimho al moment.

Fe.

Es fora de casa.

Tu.

Y trigará?

Mo.

Gens.

Ell may triga gayre.

Ju. Donchs l'esperaré.

Mo. Prengui assiento.

Ju. Acepto

si 'n prenen també.

Te. (Que 'n té de palica!)

Mo. (Que ben criat es!)

(Pausa, durant la qual van asentantse.)

sentho primer Mónica luego Tecla y per

ultim Julis que s'acosta a Tecla present

(ut aire de conquistador.)

Ju. Donchs si... papalloneta.

Te. Donchs si... papallonet.

Ju. Parlem del amor nostre?

Te. Del nostre amor parlem?

Ju. Simpática Teclita...

Te. Simpátich marqueset...

Ju. Aquí 'l cor esbatega.

Te. També esbatega 'l meu.

Ju. Oh hermosa criatura!

Te. Oh hermoi y brau doncell!

Ju. (Del tot ja esta' rendida.)

Te. (Es molt... fastigoset.)

Mo. ('L mateix que si fossin
D. Juan y Da. Ynés.)

Te. Vol dir que...

Ju. Oh, li juro;

lo meu amor es...

(Deixa caurer lo bastó que sempre tindran

entre 'ls dits. 'Ls tres fan la acció de anar

lo a' cultivar, pero Julio l'agafa primer,

dient.)

Res...

Mo. Ay si, miris, s'ha trencat;

(Cullint un trosset)

deu ser del punyo.

Ju. Si, ho es.

(Mirant lo punyo)

Te. Malaguanyat!

Ju. Li agradaba?

Te. No 'm desagrada gens.
Es capritxo proua un cap
del modo qu'aquí esta aquest.

Ju. Oh y no es un cap cualsevol;
nada menor qu'es d'un rey.

Te. Hola!

Ju. Encara 's pot conèixer.

Te. Si te 'l nas tot fet malbé.

(Mirant lo punyo)

No. Pobre ^{cap} rey. s'ha quedat xato!

(Lo mateix.)

Caram, quins bigotis té!

Ju. No saben qui es?

Te.

Jo no.

No. Calli, veyam si 'l conech.

(Preu lo bastó.)

Bigotis! rey de bigotis...
vaja no, no 'l tinch present.

(Torna 'l bastó.)

Ju. Donchs es il re galantuomo.

Te. Ah, vamos, Victor Manuel.

No. Es un poch extravaganta
la idea.

Ju. Capritxos meus!

Ju. M'agradan las estranyeras.

(Just D. Ramon per darrera de Julio tot

depressa ab un paper a' la ma' y ab

veu molt alta diu.)

~~Ram~~ = Bueno donchs, ja esta' corrent.

(Julio s'axeca rapidament com si hagues re-

but un cipant, aixecantse també Monica y

Feclan)

Ay, dispensi, li he espantat,
pro ignoraba...

Ju. No ha estat res.

(Com tremolo!) Se'l dispensa.

Ra. Gracias. Saludo...

Ju. Ygualement.

Ra. Sento habels interromput,
mes ja 'ls deixo.

Ju. Com s'enten?

Ra. Es que porto un xich de premsa.

Ju. Donchs vamos, voste mateix.

Ra. Con que celebros moltissims...

(Agafantli la ma.)

Ju. Tinch gran honra... Sab que 'm te
a' sas ordres.

Ra. Jo des d'ara
li ofereixo 'ls meus serveys.
La targeta, si es servit.

(Li dona una targeta)

Ju. Tingui la meua també.

(La treu rapidament de la cartera y li cau

sense adonar-sen un retrato. Trecia 'l cull

mirant-hel com si li llamés molt l'atenció)

Ra. Si 'm necessita, demani;

(Prenent la targeta.)

per favor, es lo gust meu.

Ju. S'estima tanta finesa.

Ra. Conservarshi...

(Saludant.)

No.

Te.

Ju.

Passio bē.

(Ramon se 'n va.)

Escena 19.

Mónica - Tecla - Julio.

Ju. Vaya un senyor mes amable!

No. Es un genit especial.

Ju. Deid' ara ja 'm simpatisa.

Te. (La prova es clara: veyam.)

Zingui Julio, qu' això es seu.

(Dantli lo retrato.)

Ju. Un retrato! y es vritat,
'm perteneix; mes com diantre
voste' 'l té?

Ze. Casualitat.

Li ha caigut de la cartera...

Ju. Ja comprench; y... l' ha plegat.
Gracias Zecleta

Ze. De res.

Mes m' hauria d' explicar
'l sentit d' unas paraulas
que hi ha al peu.

Ju. (Ja m' ha aixafat.)
Son tonterias.

Ze. Nol dir?

Aixo de dirli estimat
y jurarli etern carinyo,
Julio, m'ha fet pensar mal
sent d'una dona 'l retrato.

Ju. No li sembli gens estrany.
Es de una ... germana. (Prou,
de una bolera es.)

Mo. ... Neyam,
vol je' l favor?

Ju. ... Si senyora.

(Dantli 'l retrato)

(La cosa 's va embolicant.)

Mo. Julio, aixó que significa?

(Després de examinar lo retrato)

voldria que no sigué's franch.

Ju. Si no significa res.

No. Observo que s'ha turbat.

Ju. És que li sembla. 'L retrato
és de família... y en pau.

Y després, 'm consideran
senyoras, tan poch formal?

Si 'l que sospitan fos cert,
vindria jo...

No. És veritat;

Crech que no es capàs de ferho.

Ju. Donem ja per acabat
l'incident. Podré desarlo?

(Lo retrato)

No. Com vulgui.

Ju. (Nei en total.)

(Guarda 'l retrato)

Te. (Per mes que digui no ho crech.)

50
Mo. (fóra molt indigne... cá!)

Escena II.

Dits. Joanet - un Noy. Després Ramon.

(Joanet portará un mocador embolicat y'l

noy una gòlia a' cada ma)

Joa. Entra noy...

Te. Ja es aquí 'l pare.

Mo. Ueu Julis com no ha trigat?

Tu. Me 'n alegro.

Joa. Don minyó.

(Al noy després que ha deixat las gabias)

Vamos, ja te 'n pots ana'.

(Lo noy se 'n va.)

Mo. Jesus! encara mes gabias...

Ju. Se 'l saluda.

(A Joan.)

Joa. Deu lo quart.

(D'ahont surt aquest borinot?)

Ju. Ja ho veu, avuy m'hi arriscat
a ferlos una visita.

(Dantli la ma.)

Joa. Dé, home.

(Lo mateix.)

Ju. Voste' trempat?

Joa. Ah, si, ~~je~~ trempat com sem... etchem!

Ju. Deu lo valgui.

Joa. Echém!

Ju. Costipat?

Joa. Ca, no... (L mesch que porta a' sobre
m'ofen y 'm fa estornudar.)

Ju. Donchs si, voldria parlarli

(Acostantse.)

de cert assumto especial.

Joa. Hola!

Ju. Cuant voste ho disposi.

Joa. Está bé; mes ja veurá,
deixim primé deixa aixó

(Pel mocador.)

que 'm fa aná tot embrassat.

Ju. Jassi, jassi.

Joa. Té Tecketa,

reparteix aqueix menjar
entre 'ls verdums d'allá dintre;
donalsel ben barrejat
perque la llavor de cànem
tota sola es irriquant.

Ze. Ab permis.

(Després de pendre 'l mocador.)

Ju. Uoste' es molt duenya.

Joa. Ah, noya; que no ha cantat?

Ze. Qui vol di'?

Joa. 'L canari, dona.

Ze. No senyo'.

Joa. Això va mal;

ja tres dias que li dura...

Vés, vés... Ja pot comensar.

(A Julio.)

Seguemhi, si bé li sembla.

Ju. Si, seguemhi, tant se val.

(S'assenta, jontes també Mónica)

Comenzo, y seré molt breu.

Sápiga qu'estich prendat

de sa filla; pro d'un modo
com no es possible explicar.

Joa. (Avans qu'obrisse la boca
ja t'hi vist las dents.) Avant.

Ju. Voldria donchs que voste
me la deixés estimar,
que m' deixés relacionarmhi,
que no s'oposés. —

Joa. Ja, ja...

Y no deu volgué res mei?

Ju. Com? m'hi voldria casar.

(Diemli així.)

Joa. Que hi dius, Mònica?

No. Que hi consento.

Joa. Jo ab la ma
porada al pit, vaig a darli

la resposta natural.

(Se sent cantar un canari desde dintre.)

(Joanet s'alta rapidament.)

Què sento!

Ju. Què passa!

(Altrantre al igual que Mónica)

Joa. Silenci, per Deu!...

Si, si, no m'enganyo:

ay, jo veig el cel.

Ta canta 'l canari.

No. Ta hi som.

Joa. 'L remey

del moro aucellista.

Mónica, no sentis?

Tulio, escolti. Noya!

(Just. Zela.)

To li explicaré.

(A Julia)

Apenas menjaba,

y aixis, tot tristet,

de dalt de la canya

no s' movia gens.

Mes jo poseixo

un tresor inmens;

sempre 'l porto a sobre,

mirisel, 'l veu?

(Frayenhe un gros llibre.)

"Si hay melancolia,

(Llegint.)

si no comen bien,

baños de agua helada

su cura han de ser."

Això diu el llibre,
això és lo que hi fet.

Oh gran aucellista!

Oh gran Mohamed!

(Canta altra volta el canari)

Ja hi torna, ja hi torna!

Dispensi un moment;

vaig a contemplar-lo,

jo no hi puc fer més.

De goig tot tremolo;

d'alegre no hi veig.

Je, je... cas notable!

victoria! - je, je...

(Se'n va)

No. Ja ho veu, Julio, quina pena!

Ju. No, ja's veu qu'hi ha afició.

Te. (A lo millor de la cora
l'ha plantat; vaya un pebró!))

Mo. És hasta no teni modor.

Que ha de pensa' voste'?

Ju. Sols y sols, per des de Jo?

res... Miri, hasta la Tecleta
ha comparegut.

Te. Y donchi?

com que 'm cridaban...

Ju. Den fet.

Mo. Que paciència, Senyor!

Joa. Mes aixerit que cap pesol

(Intint.)

salta y brinca com un boig.

Mo. Vaja, home, que t'esperan.

Joa. Y que voli di'?

No. Tu diràs.

Ju. En demés d'allò que deyam...

Joa. Ah, si, d'allò, ja veurà,
com jo no gaito romansos
li dich que no, net y clà.

No. (Ja l'ha fèta!)

Ju. Veig qu'és franch.

(Aquest home m' té estudiàt.)

No. Apejar d'aixó...

Joa. Tu, calla.

No. És que...

Joa. Ja sé lo que faig.

Ju. Podria saber la causa?

Joa. Jóra llarga d'explicar.

Ju. Pensi que só... marquet.

Joa. Si,

pero per casa no ja!

No. Ja ho veus, noya!

(A Tecla.)

Te. No s'apuri.

Ju. Voste' donchs, vol violenta
ls afectes de sa filla.

Joa. Que diu ara?

Ju. Natural.

Ella m'estima.

Joa. (Girantse a Tecla.)

De serio?

Te. Jo? si no li estimat may.

(Desdeny.)

Ju. Tecleta!

No. Noya!

Joa. Ja ho sent.

No. Jo crech que 'm volen matar.

Jo. (La cullita de carbassa
sembla que serà abundant.)

Ju. Vosté m'ha enganyat fins ara.

Te. Poch a poch; jo no hi dit may
que l'estimés.

Ju. Pro la carta...

Te. Tampoch diu cosa semblant.
No la deu haber llegida.

Ju. (Te rahó; jo atolondrat
creyent certa la conquista.~)

(Treu la carta, passanthi 'ls ulls
rapidament.)

Te. (No he posat ni la meytat
de lo que la mare 'm deya.)

Ju. Pro al menos no 'm negarà

que ho indica...

Ze. A quin punt?
Vol ensenyarho?

Ju. Aquí baix;
llegeixi.

(Dantli la carta.)

Ze. Lo poch que diu,
perque may pugui constar,
ja está romput en mil trossos.

(Esqueixant la carta.)

Joa. Dravo!

Ju. M'ha ben atrapat.

Mo. Això es massa.

Ju. (Prou fingi;
ara 'ls vaig a' deixa' blaus.)
Donchs demano que m'escoltin,

qu'ara ve' 'l milló.

Joa.

Endevant,

Ju. Aquí ahont hi ha tanta franquesa,
sense embuts, s'ha de parlar.

Joa. Fassi com jo que no'n gasto.

Ju. Vostei potser s'han pensat
que 'l meu amor era serió?

No. Que diu?

Joa. Home, vol callar?

que s'ha cregut que no hi papo?

No. Pro que vol dir?

Ju. Tot ha estat

pura comedia; tot, tot.

(Rient.)

Vostei es un home molt gran;

(Tocant l'espatlla a Joanets)

m'ha compréi divinement.

Joa. Oh, per coneixes aucells ray...

ja hi tinc practica.

Ju. Y vosté

no és un (A recta) sup deit d

te tan talent, qu'ha posat

l'edit al mitj de la llaga.

Abans del retrato, sabo?

es una conquista meva.

No. Julio!

Ju. Sempre estich mudant.

Xicotas, ja n'hi tingudas

dos dotzenas.

No. Home Jals!

Calli, calli aqueixa llengua!

Joa. No, no, vagi continuant,

si es deliciós.

Ju. Porto sempre

lo que 'ls haig de dir estudiat;

Ju. Ls parlo de matrimoni,

'ls dich que m'hi vull casar,

y m'creuen, sense preveure

que d'ellas m'haig de burlar

cuant lo seu amor me cania.

Las deixo ab un pam de nas.

Te. Permetim, ara soch jo

qui de voste s'ha burlat.

Ju. Ca, no ho cregui.

Te. Si senyor;

aqui a terra agenollat

ha fet un rato 'l Zenorio,

y després, ja ho veu, total

un mico com una cara.

Ioa. Molt bé, teclata.

Iu. Així ray...

¡Inz tinch mil que 'm sollicitan;

mil que si 'm volgués casar

a ulls cluchs m'acceptarian;

pero jo casarme, ca!

no hi ha llana al meu clatell;

m'agrada la varietat;

avuy una, demà un'altra;

m'agrada ferlas guar;

m'agrada que per mi's morin.

Ioa. Y escolti, no ha trobat may

qui li dongués un mal tanto?

No. Y digui may no ha trobat

qui 'l. tragués de casa á emprentas?

Ju. Com que conech molt be l'art,
fins ara no senyors.

Joa. No?

donchs miri aquí ja hi està
de més; m'ha de fer l'obsequi
de toca'l dor; m'entén?

Ju. Ja,

ja comprench; tot de seguida.

Mo. Si, vagissen aviat,

qu' aquí 'ns fa mal a la vista;

vagissen, mei no anirà

per la penitencia a Roma,

perque li haig de moure un ball

per tot arreu ahont lo trobi.

To ho faré, ho entén ben clar?

Y vosté es home d'honor?

y gosa a' ana' ab lo cap alt?
 no té por qu'algú li escupi
 la cara?

Ju.   No n'hi ha per tant.

Mo. Que 'n té poca de vergonya!

Ju. (No, ab això ja diu veritat.)

Te. Jo per ma part 'l perdono:
 'm fa' llástima.

Ju.   Ja, ja,
 no 'm fassi riurer.

Toa.   Y allo'
 de toca' 'l dos?

Ju.   Al instant.

~~Ra.~~ Oh, fortuna, encara hi es!

(Dede la porta.)

Ju. Que 's conservin.

Ra. Passo avant.

(Entrant.)

Ju. Hola, compadre!

(Dant la ma a Ramon.)

Ra. Hola, amigo!

per voste' vinch; ja veura'.

Voste' segons la targeta

(Mirantne una que s' ha tret.)

es D. Tulio Jandoval,

jill del marquès...

Ju. De la Raja.

Toa. O de la Esquerda, es igual.

Ra. Si ho hagueis vist de seguida...

pero res, atrafagat,

no m'hi mirat la targeta

fins a casa.

Tu. (Que voldrà!)

Ra. Casualment no'n busco d'altre.

To ho sento molt pero, sab?

m'agrada fer favors y...

escoltim que vaig al gra.

Vinch perque pagui tres deutes.

Toa. Aqueixa es bona, endevant.

Ze. Me sembla qu'anem a riurer.

No. També deutes!

Ra. Ja fa un any
que vosté deu tres cotillas;

'l cotillaire es company
y per ço ho se, no ho estranyi.

Ze. No ho ha sentit?

(Rp. a Mónica)

No. Vols callar?

Toa. (Mes m'estimo això qu'un duro.)

Ra. Hi ha circumstància agravant.

A las cotillas que gasta,

fent la seva voluntat,

hi entra 'l doble de barnilla;

Ra. ~~A preu de...~~ Segona part:

demano també que pagui

al sabatè d'aquí baix

las sabatas escotadas

que va ferli l'any passat.

Y com que vostè va dirli

demanzantli talons alts:

"talons com dugas pilotas!"

'l preu té augment. També hi ha

un deute de colls y punys,

y això es la tercera part.

Per tots tres hi ha testimonis.

Ara, donchs, jove, ja ho sab:

pagui! A casa se'va 'ns diuhem

que vosté es un bribonás,

que 'ls ha malgastat la hazienda

y que avuy estan tronats.

Vegi donchs com ho arregla
perque aixó s'ha d'arreglar.

Te. Ja ho veu, lo senyor marques!

(A Mónica)

Mo. Jesús, y quins derenganyos

Isa. Bé, com que 's diu de la Esquerda,
es un marqués... escardat.

Ra. Que respon? que hi diu? Contesti...
Qu'hem de fé 'l ximple?

(Després d'un moment de pausa)

Te. Oy tal.

Ju. Pro com vol que li respongui
si ab inglés m' está parlant?
Jo als inglesos no 'ls entench.

Ra. Prometas, eh? Ja veurá,
vingui hasta cal sabaté
y alli aixó ho discutàran.

Jo ja hauré cumplert portant lo

Ju. Donchs digui que vosté ja
de polissont?

Ra. No senyor :
jo faig favors.

(Cridant.)

Ju. Molt be' está;
donchs fassim el favor de...

(Acostantse.)

de deixarho corre... sab?

Ra. No pot ser. Vaja, qu'anem?

Ju. Anem home; tant se val;

(Ab torna)

com que tampoch pagaré!

Ra. Llavors un municipal
s'encarrega de vosté
y santas pascuas; ara ray
que a' cada carré n'hi ha un!..

Ra. Hasta luego.

(Anantem cap á la porta seguint á

Julio)

No. Pena 'm ja!

(Per Julio)

Joa. No caminin molt de prena
que 'l minyo' va' carregat.

[Ramon s'atura jentho també Tulió]

Si, porta dugas carbassas,
una de meua y...

[Jenyatant a Tecla.]

Tu.

Endevant.

[Ja't dich jo que mes valdria
qu'avuy no m'hagués llevat.]

[De'n van.]

Escena 15.

Joanet - Monica - Tecla. Després un

Noy.

Joanet. Que voleu millor venjança!

Tecla. Això es ben cert.

Noy.

Deu los quart.

(Dida la porta ab una gabiá de lloro a

la ma)

Venia a portals' lo lloro.

No. Naya un'altra!

Joa. Soy, avant.

(Corrent a' pendrer la gabiá.)

No. Per lloros estern.

Joa. Molt bé.

Cuatre quartets pel treball.

(Donant cuarter al roy.)

Roy. Molta gracia.

(Se'n va.)

No. Y quin bretul!

(A Pele.)

no m'ho puch treurer del cap.

Ze. Mare, li haig de di' una cosa

que fins ara m'hi callat.

Mo. Digas.

(Quedan enrahonant baix.)

Joa.

(Ab la gàbia a la ma mirant 'l llover)

Es magnífich, vamos,
li sapigut ben triar.

(Deixa la gàbia sobre una cadira y diu

fent posturas al llover)

Lorito, dame la pata:

loro, lorito real...

Ta'm mira, ja torça 'l coll;

penso que vol contestar;

pobre bestia! Y quina cua!

y quins ulls té tan brillants!...

Ta m'altero, m'entusiasmó

y faria disbarats.

Oh aucells, qu'ab vostra ignocencia
'm teniu 'l cor robat!

No. Y ell t'estima, ho sabi ben bé?

(A Tecla.)

Te. M'estima, m'ho ha declarat
mes ab lo cor que ab la llengua.

No. Deixau a' la meua ma.

Escena 16.

Dits. Ramon.

Ra. Ja, ja, ja! pobre xicot!

(Entrant.)

n'hi ha per ferse un tip de riure.
Alla' 'l ténen enrotllat
mentres vé 'l de las cotillas...

Mes ara tombem de full: -

D. Joanet, se 'l felicita.

(Allargantli la ma)

No he vist, si senyor, ho he vist.

Joa. (Que haurà vist?)

Ra. La gacetilla.

Vamos home, prou modestia;

no li fan mei que justicia,

dientli en lletres de motllo

distinguido pajarista.

Joa. D. Ramon!

(Emocionat)

Ra. Apreti fort.

(Tornant-li darli la ma)

Desde avuy te nova vida;

desde avuy ja es home públich;

no li causa això alegria?

Joa. D. Ramon!

Ra. Tornemhi encara!

(Dantli la mar)

Ze. (Vaya una escena bonica!)

No. Quin parell!

Joa. Gracias, mil gracias.

Vingui ab, mi cap allà dintre
y veura' ls preparatius...

Ra. Oh, si, si, vinch de seguida;
vull que tot m'ho ensenyi, tot.

(Joanet al anar a' entrar per la lateral

s'adona de que hi faltan las gabias

que hi havia)

Joa. Y las gabias qu' aqui hi havia?
Com dimontri jo fins ara!...

Ahont son? Mònica, digas.

Que n'heu fet? Que ho sabs tu, noya

Mo. Jo las hi tret, que t'amohinas?..

Joa. També las altres!

(Mirant cap al fons)

No sabs

que tinch avuy fa tres dies
en observació als pinsans?

Que no sabs que las falsillas
mudan la ploma y no vull...

Mo. Bé, si, aixó son tonterias.

Joa. Mira, no diguis aixó

perque aviat renyiriam.

Mo. Pero home, si es la veritat.

Joa. Mònica, tu m'agravias;

Mònica! Mònica!... Anem,

anem, D. Ramon, a dintre.

66

(Se'n van.)

Escena 17.

Mònica - Tecla.

Te. Ja li he dit; armara' un vol
cuan veura' las gábias fora.

No. És qu' arriba a' fer cremar
sempre ab los aucells a' sobre.

Te. Que hi fara' si es lo seu gust?

No. Y ~~perquè~~ ~~perquè~~ ~~perquè~~ aquest home encara...

a' acabar-lo de engrescar...

No'n faltaba d'altre!

Escena 18.

Lits. Lluïset. Després Joanet. - Ramon.

Llu.

(Desde la porta)

(Solas)

sembla qu'estân; mes entremhi;
aixís veuré si la nova
d'ellas 'ls causa efecte.)
Se las saluda, senyoras.

(Entrant.)

No. Hola, Lluïset, se 'l saluda.

Te. Ygualement.

(Molt turbada.)

No.

(Jesus, que roijà!

ara ~~si~~ ~~apena~~ ~~tant~~ ho crech.)

Llu. D. Joanet, que potre' es fora?

Mo. No, es alla' dins.

Te. Si, alla' dins.

Mo. Com ell te' aqueixas caborias
dels aucells, esta' ensenyantlos
a' un amich.

Llu. Saben senyoras

Llu. ~~que~~ Si vinch a' da' una noticia?

Mo. Digui.

Te. Digui; ja' n' te' ansioras.

Llu. Dema' marxo cap a' Franca.

Te. Marxa!

(Molt interes)

Mo. Marxa!

Llu. A primera hora.

Mo. Per quin motiu?

Ze.

Com s'explica?

Lluïset, diguins ho promti.

Llu. Aqueixa carta m'hi obliga.

(Breu una carta.) *Reclota de prots. Mafinat.*

la recollida d'altres següents d'altres a' d'altres

altres

Cosas que 'ls negocis portan.

'L pare o jo hem d'ana' allà;

mes la edat del pare es molta

y en lloch d'ell me'n hi vaig jo.

Ze. Molt delicada es la cosa

per poder excusarse, ho veig.

(Tornant la carta.)

Ze. Y estarà molts dias fora?

Llu. Uns... quinre dias.

Ze.

Vol dir?

Potser serà aquí més prompte...
no li sembla?

Llu. Serà fàcil.

(Moment de pausa.)

Mo. Bé'm escriurà?

Llu. Se suposa.

Com vol que pugui olvidarme
de vostès, si las estomas
que passo aquí 'm son tan grates?
M'ho han sentit a dir mil voltas:
a amichs que tan m'apreciàn
'm faig deber correspondrels
ab carinyo ilimitat.

(Tecla s'aixuga li ulls ab lo mocador, pe-

ro ho fa rapidament com si no hagués

volgut ser vist.)

Pero... la Tecleta plora!..
Que es aixó?

Ze. No, si no es res.

Mo. És que...

Llu. Quí?

Mo. És que la noya,
s'interessa per vosté...
no 'm compren?..

Llu. Penso, senyora,
que si que ho comprench.

(Ab intenció)

Ze. Sí, sí;

vosté ja ho coneix de sobras.
L'estimo, Lluïset, l'estimo!

(Ab afusió)

Llu. Tecleta, mon cor la adora!

(Lo mateix.)

Donya Mónica...

(Dirigitu a Mónica.)

Mo.

Ho sé tot:

Sé que son amor es noble,
 y cregui que per mia part
 no li tinch de fer la contra.

(Surten Joanet y Ramon portant cada

un una gabiá a la ma y com seguint

una conseria.)

Joa. Hi ha exemplars de totes menas.

Ra. No, ja veig qu'és cosa bona.

Llu. D. Joanet!

Joa. Hola querido!

Mo. Ves que t'ha de di una cosa.

(A Joanet.)

Ra. Vaig per las altres?

(Deixant la gabia a' Joanet.)

Joa. No 's cansi;

ja hi aniré jo.

Ra. Fuigi, home!

Un favor jo sempre 'l faig.

(Se'n va per ahont ha surtit. Joanet pen-

ja las duas gabias al mateix lloch ahont

eran cuant Monica las treguía y des-

prés diu.)

Joa. Vejám ara si las tocan.

Donchs que 'ns conta, Lluïset?

Llu. Que surto de Barcelona

demá demati sens falta.

Joa. Com? que diu? que 'ns abandona?

Llu. Marxo a' França.

Te. Per pocs dias...

Llu. Ah, si.

Ra. (Sortint ab duas gabians)

Ja son aqui totas.

Joa. 'L motiu...

(Joanet y Lluís forman grupo apart enra-

honant baix.)

Ra. Ahont las penjo?

No. Deixilas per aqui sobre;
no 's molesti.

Ra. Vol callar?

~~M'ha~~ M'ha agrada ~~ser~~ ferbeta cosas.

a' mitjas.

(Mirant a' las parets)

Alla' veig claus.

(Namen penja las gabias ab molt cuidado en

lo lloch ahont eran cuant las troqui

fecla, entreteniatis una estona; després treu

un periodich de la butxaca, y's queda lle-

gint en un extrem de la sala, pero sempre

(cont.)

Joa. Ho sento molt, pro 'm consola
pensar que aviat tornara'.

'Ns es la seva persona
tan estimada, Lluïset!

Llu. Ho sé; me'n han donat mostres.

Joa. Perque voste' es diferent
de molts joves qu'ara corren.
Voste' es sensat, es prudent,
te' educacio', te' vergonya;
voste' estima a' la familia,
es, en fi, un verdader home.

Molt, n'hi ha que 's pensan serho 71

fentre gala a totas horas
de desvergonyits, burlantse
de las intencions mes nobles.

y 's passejan pels carrers,
tibats, fent soroll de botas,
com un maniqui moventie,
fent gestos com una mona.

Ah, voste no es d'aquets, no,
n'ha donat ja moltes probas.

Llu. Culpim tan sols de poch franch
respecte a un assumpto.

Joa. Hola!

Llu. Potser la Tecleta...

Te. Si,

en lluiset s'ha dat vergonya

de dirli que m'estimaba.

Joa. És veritat?

Llu. Cert.

Joa. Y tu noya...

Te. Jo, pare, perquè negarho?
també l'estimo.

Joa. Allavors

heu sigut dos vergonyosos.

Llu. En efecte.

Joa. Qui s'oposa

a un amor que naix així?

Si jo ja hi veyia una cosa...
un no sé que... Lluiset,

serveixili de resposta

aquesta estreta de ma.

(Dantli la ma)

Llu. És dir que 'm dona la noya?

72

Joa. Li dono ab gran alegria.

Llu. Tecleta!

Te. Lluiset!

Joa. Veus Mònica?

(Girantse a' ellos)

ja te' xicot la Tecleta.

No. Ay! se me 'n va un pes de sobre!

per tia ja no s'hi queda.

Joa. Y això 't pensabas, ah, boija!

Com si no fós molt maqueta,

molt aixerida...

No. Y molt mona;

téns rahó.

Joa. Sí, dona, sí.

No. Que vingui ara Donya Pona:

Veyam, que compari y digui.
Joa. D. Ramon! D. Ramon!

Ra. Hola!

Joa. Que no ha sentit?

Ra. No senyor:

llegia una última hora...

Joa. Finch lo gust de presentarli
a D. Lluís Guardiola
com a promes de la Tecla.

Ra. Celebro.

Llu. Gracias per l'honra

Ra. Sóch un amich de la casa
y'm pois a las sevas ordres.

Llu. S'estima. 'L mateix li dich.

Ra. No, es que la méva persona
la dedico al servey públich.

Llu. És agent?

Ra. M'agrada correr.

Soch un agent... sense agència;
agent que de ningú cobra.

Com qu'ho faig per distracció...
m'entén?

Llu. Ja.

Ra. Mato las horas

fent favors á l'un y á l'altre.

Llu. Aquesta missió es molt noble,
mes li daré alguns disgustos.

Ra. Això sí, bastants me'n dona.

Pro 'l meu nom es conegut...

m'hi conquistat certa gloria...

y així m'baixa.

No.

(Oh, jo ho crech,

si no' s' parla d' altra cosa!)

Ra. Jo 'ls enllestiré 'ls papers
cuant se tracti de la boda.
Demano que 'm concedeixin
tal gracia.

Llu. S' accepta, home.

Joa. Y ara jo 'ls faig a' saber
que la exposició no s'obra
hasta que torni en Lluïset
del seu viatge: S'aproba?

Joa. Aprobat.

Joa. Passats tres dies

del regres, ab tóta pompa
s'inaugurará 'l certâmen
dels aucells. Tot Barcelona
podrá veni a' visitar-lo.

Lo que he vingut en resoldre
després de molt meditar.

S'aproba 'l que dich?

Tot.

S'aproba.

Veu Al Sr. D. Joan Canas,
ho té entès?

Joa. Ves qui hi ha', noya.

Te. Un minyo porta aquest plech.

Joa. Que potser?... Je, je, victoria!

(Després de llegir)

La societat d'aucellistas

lo seu president me nombra.

Ra. Tira peixet!

Llu. Alia amigo!

avuy si que tot son glorias.

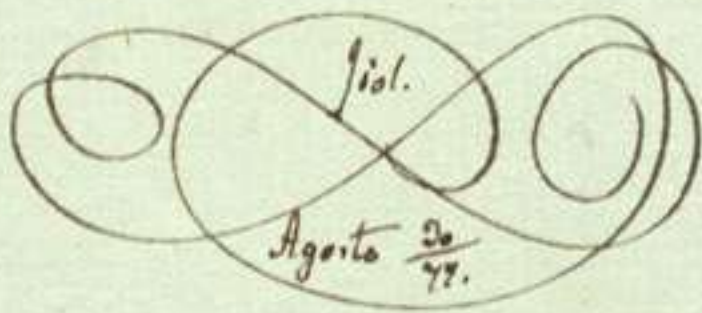
Joa. Aquest any a Sabadell

portar la bandera 'm toca.

No. Ja no s'hi veu per cap ull.

Joa. Viscan los aucells mil voltas!

(Ab entusiasme)

W
B
S
O
M
A
N

